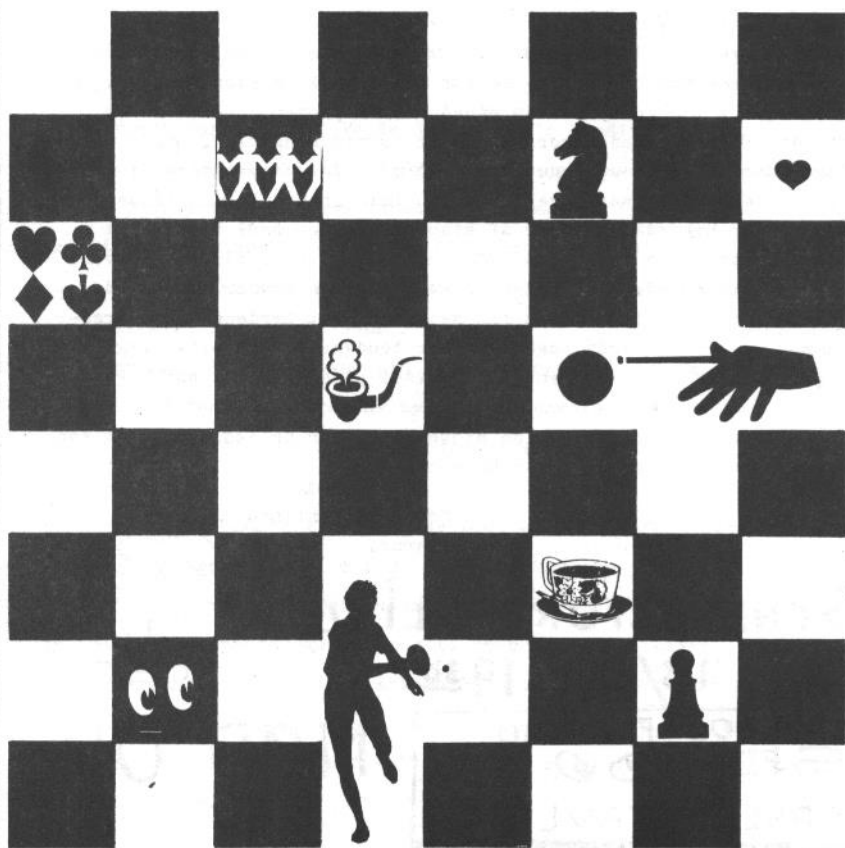

CAPA 4

CAPABLANCA Gyldenløvsgade 12 Kbh K

Åben alle dage 12-24

**Skak, bridge, keramik, billard,
go, bordtennis**

Problemer med vagtordning ?

Capaklubbens levedygtighed afhænger, - som det vil være gamle medlemmer bekendt-af at vor vagtordning fungerer. Uden tilfredsstillende forhold for vagterne holder disse hurtigt op med at "vagte", og hvad det medfører kan alle nemt forestille sig. Hvad er så problemerne for vores højt værdsatte vagter ? Et problem der heldigvis sjældent optræder er , at folk glemmer at betale, forstået således at jeg ikke tror at nogen stjæler bevidst fra vagterne. Altså må problemet opstå, fordi folk tror , de kan huske, hvad de har konsumeret og vil betale, før de går hjem.

Derfor en opfordring til at betale med det samme, så undgår vi ihvertfald at der mangler penge på den konto.

Det er i høj grad et spørgsmål om tillid at køre et åbent betalingssystem som vort. En anden ting der ofte lyder hjertesuk over, er, at medlemmer ikke ryder op efter sig; det er dagvagterne der står over for dette problem, der viser sig ved et hurtigt overblik når man åbner klubben. Derfor starter vi en stor kampagne under mottoet : tag en opvask om måneden ! Vi prøver også at få en fast dag i hver måned, hvor vi hygger os med rengøring. Dagen vil blive annonceret på opslagstavlen, så alle der kommer meget i klubben (og dermed grisser meget), har en fair chance for at finde ud af, hvornår hyggedagen løber af stablen. Det er også vigtigt, at folk der laver mad i klubben ryder hundrede % op efter sig, d.v.s. inklusiv stegepander og gryder. Stegepander og gryder fra dagen før kan virkelig tage modet fra selv den mest hårdede vagt. Brødkrummer og smør er også noget der har tendens til at blive liggende på bordene efter at menuen har stået på dagens ret hos bageren.

Problemerne er ikke så store idag, men de eksisterer og kan betyde en daglig fare for klubbens drift.

Med venlig hilsen
Bjarne.

GENERALFORSAMLING

Ons. 18/5. 1930

LOVE OG FORSLAG

SE 00

OPSLAGSTAVLEN

MØD OP

NILSSONS SUCCES ved DM påsken 1983

Hvem kender ikke efterhånden Nils Nilsson, som dukkede op i Capablanca for et par måneder siden? En bjørn, der udstråler hygge og lune og er hjælpsom med analyser. Hvem har ikke hørt om hans succes i landsholdsklassen ved DM 1983? Næppe mange. Men lad os alligevel præsentere ham ordentlig med de nøjagtige data.

Nils Nilsson er født 3/1-1935 (stenbuk!). I halvtredserne var han et stort skaktalent. To gange blev han nr. 2 i Københavns mesterskabet - i 1954 efter den jævndrende Bent Larsen og i 1956 efter Bent Kølvig (der vandt DM i 1962). Men fra 1961 til 1975 var Nils Nilsson væk fra skakken. Han sejlede i 14 år som telegrafist over hele verden. Så gik han i land, købte et rækkehus, som han nu har solgt. Idag lever han af sin opsparing.

I 1982 vandt han ved DM i Vejle den såkaldte kandidatklasse, som gav fribillet til landsholdsklassen i år. Han var den lavest ratede deltager (2247), og Novrup tippede hans chancer til 1 mod 50 for at blive Danmarks-mester. Stærke spillere i Capablanca hævdede pessimistisk (og skadefro?), at han ville blive en klar nr. 12, altså sidst.

Vel, selvfølgelig blev Nilsson heller ikke nr. 1, men han gjorde skeptikerne grundigt til skamme ved sin 8.-plads og en solid rating-gevinst. I sit parti mod den fremstormende nye Danmarks-mester Curt Hansen var han så tæt på en sejr, som man kan være uden at vinde. Han tog mod et remis-tilbud i en gevinststilling! Havde han holdt ud, ville det have ført til omkamp mellem Curt Hansen (7 p.) og de tidligere Danmarks-mestre Ole Jakobsen (6½ p.) og Carsten Høi (6½ p.). Samme cirkus som sidste år. Med andre ord: vor Nilssons remis-fredsommelighed sikrede Curt Hansen titlen!

Her følger hans næsten-gevinstparti. Hvis nogle vil træne, kan de slå op i Bent Larsens "Find mestertrækkene", parti nr. 25, hvis 6 første træk er identiske med Nilssons. Eller i det russiske 3-binds værk med Botvinnik-partier, hvor Flohr 2 gange spillede 5. - c6 og tabte, altså de 5 første træk identiske.

ALJECHINS FORSVAR

Hvid: Nils Nilsson

8. runde af DM 1983

Sort: Curt Hansen

1. e4 Sf6 2. e5 Sd5 3. d4 d6 4. Sf3 Ig4 5. Le2 e6

6. 0-0 Le7 7. h3 Ih5 8. c4 Sb6 9. b3?! (9. exd6! cxd6

10. b3! + = eller 9. Sc3!? dxe5?! 10. Sxe5 Lxe5 11. Dxe2! Dxd4?? 12. Tfd1! Dc5

13. b4! Dxb4 14. Sb5 Sa6 15. Df3 0-0 16. La3 + -)

9. - 0-0. (9. - dxe5!! 10. dxe5 Dxd1 11. Txd1 Sc6 12. Lb2 Sd7 13. Sbd2 Sc5?!

14. Sf1 + = eller 13. 0-0-0! =).

10. exd6 cxd6 11. Lb2 Sc6 12. Sbd2 (12. d5?! exd5 13. cxd5 Sb4

14. Sc3 Lf6! = +)

12. - d5 13. c5 (nu har hvid majoritet

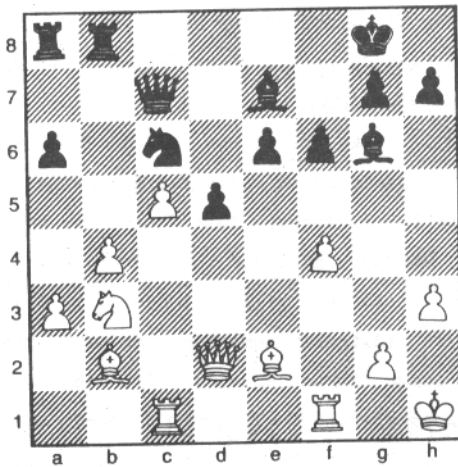
på dronningefløjen).

13. - Sd7 14. a3 b6 15. b4 (truer b5)

15. - a6 16. Tc1 bxc5 17. dxc5 Dc7 18. Sb3 f6?! 19. Sh4! TN.

19. - Lf7 20. f4 Tfb8? (Bedre 20. - Tfe8! og gennemføre e6-e5).

21. Dd2 Sf8 22. Kh1 Sg6 23. Sxg6 Lxg6

SE DIAGRAM

24. Sd4! (Meget stærkere var

24. Lg4!! Lf7 25. Tce1 Dd7 26. Te3

Tbe8 27. Tfel Lf8 28. De2 Sd8

29. Sd4 + -, da f6-f5 ikke kan spilles.

Eller også 28. - f5?! 29. Lf3 + = .

Fordel for hvid, da sort har en dårlig løber på f7).

24. - Sxd4 25. Dxd4 Le4 26. Lf3 Lxf3 27. Txf3 Her tog jeg remis

efter Curts opfordring. Jeg var udkart efter 8 runder, og så skulle jeg ud og spille

bridge om aftenen! Men hvid har stor fordel, f. eks. 27. - Dc6 28. Tel Lf8

29. Tg3 Her har sort to muligheder: 29. - Kh8?? 30. Dxf6 gxf6 31. Lxf6+ Lg7

32. Tg7 e5 33. Tg6+ Dxf6 34. Txf6 e4 35. Td6 Td8 36. Td1 e3 37. Tlx5 Txd6

38. cxd6 Te8 39. d7 Td8 40. Kgl + - Gevinst for hvid.

29. - Kf7!?! 30. h4!!! a5 31. h5!! axb4 32. axb4 Ta4 33. Lc3 Ta3
 34. Dd3!! h6 35. Dg6+ Ke7 36. f5 e5 37. Txe5+ + - Også gevinst for hvid.

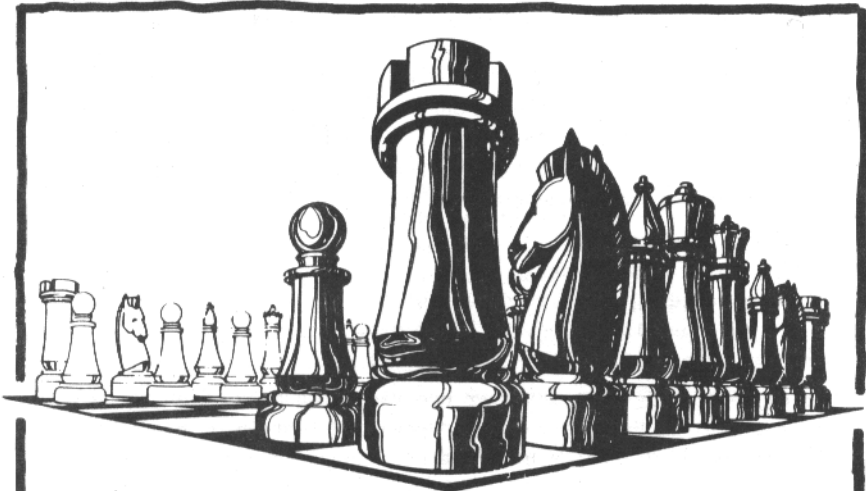
(Noter af Nils Nilsson).

CAPABLANCA UDE I VERDEN

Morten Meyling blev nr. 1 i 1. klasse med 6 p. i Espergærde Skakklubs 40-års jubilæums-turnering 1982. Juniorspiller Lars Villinger blev nr. 5-11 i gruppe 2 i Vestvoldturneringen 1982. Carl Erich Brinch blev nr. 3 i gruppe 5 i Aktiv-Alliancens 8. koord. turnering og Morten Wilhelm nr. 2 i gruppe 6 sammesteds. Carl-Christian Heiberg blev nr. 1 i 1. klasse i Albani Cup i Odense.

I 4. Pondus Cup-hurtigturnering i Lyngby-Virum blev Andreas Bang nr. 5 i 1. klasse (62 delt.) Lars Orio nr. 11 i 2. klasse (60 delt.), Kurt Østerberg nr. 1 i 3. klasse A (60 delt.), Peter Toftso nr. 2 i 3. klasse B (58 delt.) og Jens Thrane nr. 8 i begynderklasse A (58 delt.).

FGJ.

Spil skak i CAPABLANCA

Fortsat serie: Deres (din) skæbne på skakbrettet. Verdens bedste SPILLOSEKPER. I dette kvartal's udgave af vort månedlige klubblad ser vi på bløddyrene: Vagt, Skorpion & Skytte.

VAGTEN.

Vagten er hvidt & hvidt lacerende. I skak betyder det; lidelig flyttning, løbe for løbe, springer for springer, samt at løve trækker sig væk mod tårnen. Så længe det går på denne måde, ser det helt fornuftigt ud, hvad de tænker, men bytter modt anderen f.eks. løber mod springer skifter spillet karakter, nu er vagten i tum ovenpå bytte og løber mod springer i hænder sine træk så dette, mens modt anderen bygger sig mod et op til sig selv påværende udkalende lokale trusler. Endnu værre er kvædetsofre, der gør vagten praktisk taget hjernedød.

Så forveris er det galde fra den forvirrede stereotyp måde, de spiller på & her så, viser sig, når de har de mest for tilfældigt på spillemåden. Hvis det er hvide uden for brettet, taber de på tid, & hvis det er dronningen, ofrer de gerne to tårne & tre officerer, & tror de står til gevinst. De bliver ikke sure når de taber, men er gode til at ligne en, der ved en fejltagelse har indt det hvidlegsgarneret fækalie.

Yadlingsbræk: Damer

Yadlingsvæl: Strippoker

Lotto: Hør jeg får fat på dem eller

Hvorfor bliver jeg altid sat på.

Bestemte emne: Biele Holt & Jens Thane

Ved en beklagelig fejl udbører uge visen KOBMIAMI hver torsdag iste et for hver onsdag som drevet i sidste nummer af herunder omgen. Vi sender by Hjerting en pl. de chokolade.

SKORPIONEN.

Kyrtiske & hemmelighedsfulde er disse, & ledighen i deres spil er det også usædvanligt godt skjult fra overvågeren. Her i Blylles foretog det, at de af parnoide og der spiller vindvinsopstillinger, hvor hver bræk er dækket mange gange, mens de drømmer om at foretage kristne fremskridt mod modstandens konger, hvor de pludseligt ser det. Så snart man ikke vilde "

den til blive klemt tæt til flad, og med hovedet og hovedparten af
 halsen ved et vadsbillens slægtet lækkeme, der bliver sendt ud
 den for vindsvinet og en støttesmagter. Således færdig i sine sa-
 ne fælles slægt skornioach og skualer, som sendt til den ikke f
 sig selv til et spille. Hans bedste mulighed, at blive sendt n-
 deren gift eller skyde ham, og forludt, og nu har en vor den
 næstledede, at hypnotisere ham, bliver han selv vist til
 have stimulanter, chokolade som barn, behol og tjulidene.
 Dette får han til at synes, at det er svært læser, han tager
 til, sånt han bare stille og roligt ombygger til stillinger til
 enhver, der flytter blodens fornuftigt ud.

Yndlingsrikker: De sorte

Yndlingspil: En sisk roulette med et kvart

Motto: Kombinationen de de undervejs eller

Får han hjertelig, vinder jeg.

Berygtede berømmelser: Cap Blanca, C.C. Holberg, T.H. og B. G. S.
 and, Petrosjan, Ib Lynes, Polug jovski, S ren Lock.

SKYTTEN.

Dyrekædens filosoffer, men af sandelig i den folkelige betyd-
 ning, en der ikke kan finde ud af, at han på sine læser selv
 (hvad betyder en åben gyld med stjernerne lys)? De betragter
 skakspillet som en venskabelig dyst på hjerne, og sidder i filo-
 sopherer over begreberne dyst og venskabelig og her sidder vi i løber
 og springer, mens den mere primitive modstander har sidder og
 udtaler de enkle v riater, der smækker den kordiske hjerne i
 skyttens stilling. Men optimisk aneriber de i enhver stilling
 og producerer nye interessante v riater af opstillinger: v llet
 lokum. De mest filosofferer de lidt over tilværelsen uretfæ-
 dighed og ender på ber suill t og forsøger det sidste de gamle
 forenste, der lunder ud i deres egen kordiske opstilling: Pul-
 st adf. Sirito. Først når Ricor Kortis er indtraffet kan de hul-
 lene i deres egen stilling og hullet i deres hoved og hulleme i
 univer et, hvorefter de glemer, hvad der skete og er nær til et
 nyt latterligt spil med en frisk og lak som skine.

Yndlingspil: opdragelse - Yndlingsrik: dig mig den alle
 latter, der h ved alle, et f pligt hoved eller

Hvorfor skriver det mest ikke og nu om den.

Skyttens stjerner stjerner: Billings, Glen Hoshly, H-R
 (vare Lyb 110) Hilsbeth fra den stille.

CAPABLANCA VED DM

Omkring et dusin af Capablanca's medlemmer (nogle under andre klubnavne) deltog i DM 1983 i påsken i Tårnby. Efter Nils Nilsson må man fremhæve Morten Meyling (1926). Han fik 5½ p. og en fin førsteplads i den 24-mand store mesterklasse MM2. Det gav 420 kr. samt en smuk skakpude som ærespræmie. De øvrige resultater blev følgende i rækkefølge efter styrke: Peter Munck Mortensen (2234) scorede 4 p. i kandidatklassen og blev nr. 4 af 8 mand. Morten Kaspersen (2176) også 4 p. i mesterklasse MA 1. Stig Hansen (1967) er gledet noget ned på stigen og fik med 4 p. vist nok ikke helt det, hans reelle spillestyrke berettiger til. Claus Høeg (1867) holdt nøjagtig sit ratingtal med 3½ p., bl. a. spillede han et flot parti med London-systemet. Juniorspillerne Lars Villinger (1810) og Andreas Bang (1807) fortsatte deres solide fremgang med henholdsvis 4 og 4½ p.

Kurt Østerberg (1531) blev nærmest shanghaget til at deltage på afbud. Det passede ham tidsmæssigt dårligt, og han fik da også sørgeligt nok kun 2½ p., milevidt under hans reelle styrke. Helt nede i skakproletariatets dyb fik Frederik G. Jungersen (1410) 4 p., bl. a. med et tabsparti, der stod til grimhedspræmie. Henrik Daniel Andersen (1388) scorede ligeledes 4 p.

Et enkelt medlem udeblev desværre, mens tidligere medlemmer som Knud Dyrberg og Samuel Ugorskij deltog. Alt ialt 462 var tilmeldt mod 406 året før i Vejle. Der var vist ingen, der kedede sig.

Frederik G. Jungersen

REDAKTION:

KIRSTEN H.
HANNE B.
FLEMMING G.
POUL K.
JUNGENSEN

ENDVIDERE : SØREN , BJARNE , I.B.

Interview med Søren Tøller Pils. 23/8 1992.

"Ringenes Herre" og dens forfatter - en nyfortolkning.

Interviewer (M.): Hvad er din mening om handlingen i "Ringenes Herre"?

S. N. Pils (SR.): Der udspiller sig nogle dramaer, der er udtryk for forfatterens perverterede og følelsesmæssigt afstumpede tankegang. Det kunne jeg måske uddybe.

Således er hver scene udtryk for én af få dybtliggende psykiske traumer. For eksempel da Frodos finger med ringen bliver bidt af. Dette er en kastraktion i symbolsk form, og der er mange lignende eksempler på dette, for eksempel legemlige amputationer (eller mangler, formoder jeg). Til eksempel kan man også nævne dværgene, der er potentielt kastrerede.

Dermed mener jeg, at forfatteren gør nogle desperate forsøg på at nå kvinden, som han opfatter som farlig, da hun er ægte kastreret. Her tænker jeg især på situationen ved Dommedagsspalterne. Dette forklarer, at der optræder så få kvinder (moderfigurer) i bøgerne.

M.: Hvem er efter din opfattelse den mest centrale skikkelse?

SR.: Det er forfatteren, idet hans personer blot er symbolske udtryk for personer (eller genstande), forfatteren har været i kontakt med som lille. Enhver læsning af "værket" må derfor tage sit udgangspunkt i forfatterens egen situation.

M.: Hvilket livs- og menneskesyn udtrykkes gennem værket?

SR.: Mændene ligger under for visse autoritære holdninger, som kommer til udtryk i det ydre kraftfelt, der omslutter personerne.

M.: Gollums krybende og underdanige væremåde er måske netop et eksempel herpå?

S.R.: Ja, der består helt klart hierarkiske relationer mellem personerne. Det vil sige historien er centreret omkring dominans og underkastelsesfænomener.

M.: Hvorledes vil du beskrive Gandalfs autoritet?

SR.: Gandalf er efter min mening en sammensmeltning af forfatteren og hans far. I troldmandens død gennemle-

Tolkien fadermordskomplekset, idet han dog på grund af sin stærke faderidentifikation nødvendigvis må lade Gandalf genopstå.

- M.: Det slår mig, at du først nu har nævnt Tolkiens navn. Det er måske udtryk for en foragt for kunstneren, som det kunne tyde på, da du sagde "værket" i anførelsestegn for? Eller da du kaldte hans tankegang perverteret og afstumpet?
- SR.: Jeg har ingen foragt for Tolkien som person, men hans evne til at afspejle sine menneskelige erfaringer i sine historier er dårlig, idet alt for mange subjektive og personlige blokeringer spiller ind.
Jeg må lige tilføje, at jeg ikke er berettiget til at udtale mig om Tolkien, da jeg ikke er læge, men jeg mener at hans skrivelser var gode for hans udvikling som menneske.
- M.: Det synes mig, at ethvert spørgsmål om handlingen i "Ringenes Herre" er blevet drejet over på forfatteren.
Er værket da i et og alt kun en projektion af Tolkiens psykiske problemer?
- S.R.: Det er et meget vigtigt spørgsmål, for i almindelighed, og i særdeleshed for kunstnere, gælder, at værket kan læserves- i større eller mindre udstrækning- fra forfatteren. For at tydeliggøre min opfattelse, kan man sammenligne forfatteren (Tolkien) med et filter, hvorigenom noget lys skal passere. Hvis filtret for eksempel er glas, lader det lyset slippe næsten uændret igennem. Men hvis filtret er mere selektivt og for eksempel kun lader grønt og gult lys passere, vil filtret og ikke lyset have interesse. Jeg indrømmer gerne, at forfattere (mennesker) ikke blot er passive iagttagere, men på trods af eksemplets mangler håber jeg, at mit syn på Tolkien træder tydeligere frem.
- M.: Kan du nævne et stykke litteratur, der kan læses overvejende for sig selv, det vil sige i modsætning til din opfattelse af "Ringenes Herre" som en blot og bar projektion af Tolkien?
- SR.: Der kan jeg nævne russiske forfattere som Dostojevskij og Paustovskij, der med fremragende natur- og personbeskrivelser eller rettere indlevelser forstår at videregive noget værdifuldt til andre. Dog, og det anser jeg for vigtigt, er der mange forfattere, der forstår at gi-

II.

ve udtryk for ideer eller logiske pointer og derved formår at afspejle den virkelighed, der omgiver dem (på et mere abstrakt plan).

M.: Ken du eksakt nævne en person, som er beskrevet med særlig indlevelse?

S.R.: Nej, men med stor sandsynlighed angår de mest rammende beskrivelser personer, der ikke befinder sig nær handlingens centrum nær Gandolf.

M.: For det første nævnte du ikke et navn, som jeg had om, og for det andet tyder dit svar på en overfladiskhed ved læsningen, som sætter dine tidligere domme i et skævt lys.

SR.: Jeg har ikke påstået, at jeg har læst bogen, men hvis man hører nogen berette om en bygning, hvorpå et kæmpekors roterer, behøver man jo ikke at have set lokaliteten for at slutte, at det er en vindmølle.

M.: Og du mener ikke, at en gennemlæsning af værket kunne få dig til at skifte mening?

SR.: Jeg rører en stor tillid til det referat, jeg har modtaget, så det er ikke overvejdende sandsynligt, at jeg ville ændre opfattelse af værket som helhed. Men jeg vil dog i parentes tilføje, at det ikke kan udelukkes.

M.: Sluttelig, hvad mener du om den kultiske dyrkelse af værket, som for eksempel har givet sig udslag i navnet "Klævedal" hos en kendt forfatter og hans omgangskreds?

SR.: Det ændrer ikke på det, jeg har sagt om værket, snarere tværtimod, idet mange mennesker åbenbart ikke har gennemlevet de psykiske faser, som værket må ses som et forseg på at gennemleve.

M.: Tak for denne nyfortolkning af "Ringenes Hærr". Gætte den få den udbredelse, som dens kvalitet berettiger den til!

SR.: Jeg håber det modsatte, idet en ringe udbredelse kun kan tages som udtryk for analysens dybtliggende metode.

Interviewet er med ganske få rettelser gengivet efter et direkte lydteknisk manuskript udfærdiget af intervieweren Michael Steen Henriksen.

ET FLOT KOMBINATORISK PARTI

Efter Euwes og Kramers "Midtspillet" 12. del

Hvid: Reshevsky Boston 1944

Sort: Vasconcellos

1. e4 e6 2. d4 d5 3. e5 c5 4. dxc5 Sd7 5. Sf3 Lxc5

Bedre er det direkte angreb på e5 ved 5. - Se7 efterfulgt af Sc6.
Derimod løber c-bonden ingen vegne.

6. Ld3 Se7 7. O-O Sc6 8. Lf4 - Nu er hvids vanskeligheder
overstået: han kan dække e5 tilstrækkeligt, og de brikker, der gar-
derer denne bonde, står iflg. Nimzowitsch ("centralisering", ja selv
"overdækning") særlig godt.

8. - Dc7 9. Sc3! - Indirekte dækning af e5: på 9. - Sdxex5

10. Sxe5 Sxe5 følger 11. Dh5! Ld6 12. Sb5 og vinder.

9. - a6 10. Tel Db6 Nu begynder et farligt eventyr: sort er ude
på bonderov.

11. Lg3 Dxb2

SE DIAGRAM

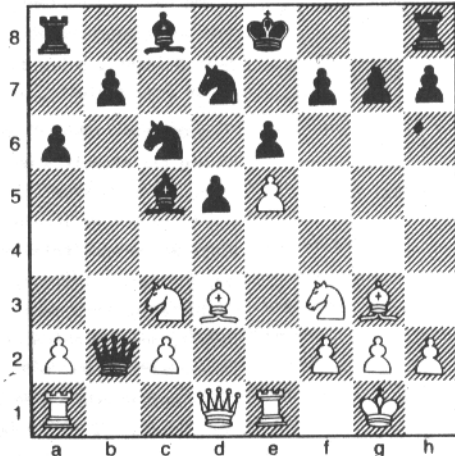
12. Sxd5! exd5 13. Tbl Da3

14. e6 Sf6 Bedre modstand
bød 14. - fxe6
15. Txe6+ Se7.

15. exf7+ Kxf7 16. Lh4 -

Reshevsky arbejder med
stille træk. Den sorte
springer, som er den vig-
tigste forsvarsbrik, skal
uskadeliggøres. Sorts bed-
ste træk var nu nok

16. - Le7.

16. - Sb4? 17. Se5+ Kf8 18. Lxf6 Sxd3 Sort kan ikke slå på f6 af
hensyn til det flotte 19. Dh5!! fxe5 20. Txe5 Ld7 21. Df3+ matangreb.

19. Lxg7+! Kxg7 20. Txb7+! - Enhver moderne stormester har vel spil-
let et parti, der overgår Anderssens udødelige parti. Dette er Re-
shevskys glansparti.

20. - Le7 Efter 20. - Lxb7 21. Dg4+ Kf6 22. Df3+ Kg7

23. Df7+ Kh6 24. Df6+ bliver sort mat.

21. Dh5! - Skønt 3 af hvids 4 officerer (kongen fraregnet) står i
slag, må sort først og fremmest parere truslen 22. Df7+, idet f.
eks. 21. - Lxb7 22. Df7+ Kh6 23. Sg4+ Kg5 24. Dg7+ Kh4
25. Dh6+! Kxg4 26. h3 Kf5 resulterer i 27. g4+mat.

21. - Tf8 22. Dg5+ Kh8 23. Sg6+! -

Det sidste offer i det offerfyldte parti.

23. - hxg6 24. Dh6+ Kg8 25. Dxg6+ Dh8 26. Txe7 og sort opgav.

" Et halvt pund smør "
(en skitse)

læsedrama af
Flemming Grandahl

prolog

Et menneskes liv er en historie, et forløb, der optræder én gang for aldrig mere at gentages.

Det svinger mellem to yderpunkter, som vi har valgt at kalde liv og død, og det enkelte menneskes liv er således en helt personlig sag med jeget som suveræn og altdominerende hovedperson i et - bogstaveligt talt - enestående drama, i hvilket medmennesker blot optræder som statistier.

Livet erkendes og eksisterer kun gennem jeget.

Ved dødens indtræden er det hele forbi, og vi går over i den " drømmeløse søvn " eller " det store intet ", hvis vi da ikke bliver til noget så poetisk som mørket mellem stjernerne.

Tilsyneladende - - .

For helt skråsikker er jeg nemlig ikke, men det skal jeg vende tilbage til i epilog. I mellemtiden kan jeg så passende fortælle en lille historie.

1. scene

En mand og hans lille datter går tur ved havet.

De går nær det sted, hvor melodiske bølgeslag danner et vådt bælte mellem hav og strand.

Den lille pige har kort sort hår og brune mandelformede øjne, der svinder ind til to små skråstillede streger, når hun smiler til sin far.

Bløde cumuluskyer glider over den rødmede aftenhimmel, og nær horisontlinjen fosser et stærkt rødt lys gennem en åbning i det vældige skylag og kaster kobberglans på det sitrende hav.

Pigen peger på lysvældet og råber begejstret: " Se den store vifte der hænger på himlen! " Men en sval skygge bøjer sig over hende og smiler: " Det er lys - det er stråler fra solen, Yoriko! "

2. scene

Jeg kan - næppe overraskende - ikke angive dato på min første erindring, det tidspunkt hvor jeg blev mig min krop bevidst og udviklede min selvfølelse, men jeg ved, det var en grøn dag - lys og lun.

Jeg kiggede op på løvet, der samlede sig som et grønt flimrende hvælv over mig, og jeg så def en stærkt lysende fugl flyve mellem træerne.

Den fulgte mig trofast: Når jeg løb, sås dens kraftige vingeslag som pulserende lys mellem de saftige blade, og når jeg stod stille, standsede den straks sin flugt.

Jeg pegede op på den og råbte begejstret: " Se! den følger efter os! "

Men en sval skygge bøjede sig venligt over mig og smilede: " Det er solen, Flemming "

3. scene

Jeg er på kirkegården sammen med min mor og far og farmor.

De lægger blomster på min farfars grav.

De taler sagte sammen og siger, jeg skal tie stille, mens vi er der.

Det er behagelig varmt, og gran og blomster fylder luften med en tung krydret duft.

På vej hjem spørger jeg min far, om jeg også skal dø.

" Nej! " siger han og smiler

" Men gamle mennesker dør, og faffar døde jo også? "

" Ja, men du bliver født igen - og så lever du. Du kommer til at leve altid "

" Ligesom nu? " spørger jeg glad.

" Ja! "

Øg jeg ser nu, at alt lever: Den gule kirkegårdsmur, fortovets hårde kantsten og husenes skarpe arkitekturer forvandles til bløde organiske former, der svulmer af liv.

Jeg ser, at det min far har sagt er rigtigt: Alt lever!

4. scene

Jeg plukker blomster til min mor.

Jeg går kun efter hanekam, for dem ved jeg, hun bedst kan lide. Men de er sjældne, og min buket vokser kun langsomt.

Pussy er med - hun er min mors veninde. Egentlig hedder hun slet ikke Pussy, men Lene - men vi kalder hende alligevel alle sammen for Pussy.

Hun har Lars med sig.

Lars er et halvt år ældre end jeg, men han er alligevel mindre. Han er lille af sin alder, og jeg er stor.

Men hjemme er jeg lille - meget mindre end mine brødre.

Lars bor hos sin mor og morfar.

Hans far bor hjemme hos sin mor.

Det er lidt mærkeligt - hvorfor bor hans far og mor ikke sammen?

Jeg har tit spurgt ham, men han vil aldrig snakke om det.

Pussy er larfs mor.

Pussy er pæn. Hendes hår er gult ligesom korn, og hun har bløde venlige øjne og smiler meget.

Men nogle gange bliver hun ked af det, og så sender hun os ned at lege. Så er hendes øjne røde, og hendes ansigt sitrer.

Men hun er pæn alligevel - også når hun er ked af det.

Willy siger, hun er en automat. Jeg ved ikke, hvorfor han siger det. Automater putter man penge i, og så trækker man noget ud - det kan man da ikke gøre med et menneske.

Willy er en af de store drenge - han er stor og tyk, men han spiller godt på harmonika.

Min far driller tit Pussy - men bliver aldrig vred på ham. En dag sagde han

" Pussy, Pussy, Pussy, Pussy, Pussy " til hende på samme måde som man siger

" mis , mis , mis , mis , mis " til en lille kat.

Pussys store øjne blev blanke, og hun lo, så det lød som musik. Min far lo også, men min mor smilede så underligt.

Da Pussy var gået, sagde hun en hel masse til min far, indtil han sagde:

" Åhr, så hold dog din kæft, kælling! "

Det virkede. Resten af dagen sagde hun ikke noget til nogen af os.

5. scene

Jeg står i vaskeskuret og ser min farmor vaske tøj.

Hun bor i det samme hus som vi, men hun bor i stuen - vi bor på kvisten.

Mens hun står og skrubber tøjet på et vaskebræt, snakker hun løs. Hun er lille og har mørkt hår og helt brune øjne.

Hun snakker uafbrudt, og jeg holder op med at høre efter og ser blot hendes læber bevæge sig hastigt.

Så kommer det pludseligt over mig, og jeg siger højt og tydeligt: " Så hold dog kæft, kælling! "Hun standser skrubningen midt på brættet og står et øjeblik i

måbende ubevægelighed - som om hun nægter at tro, ordene er til hende.

Så ser hun direkte på mig, og idet hendes brune øjne bliver helt sorte, siger hun:

" Så ka'du godt gå! - Ud! "

" Ja " siger jeg blot og går stolt ud i gården.

Vi bliver dog hurtigt gode venner igen.

Min mor siger, jeg er min farmors øjsten.

" Hva'er øjsten? "

" Det er en, man godt ka'li' "

" Så er Birgit også hendes øjsten? " - - " Ja, det er hun vist "

" Så har hun os'et te'hvert øje, ikke? "

" Jo, jo " svarer min mor og begynder pludselig at le.

6. scene

Birgit er min kusine, og hun er ældre og større end jeg. Hun er meget rødhåret og meget lovende: Ingen kan blive så vred som hun og ingen så strålende glad - det er som hun lever meget mere end alle andre.

En dag vi var på vej hjem fra bageren med nogle flødeskumskager, råbte en stor dreng " rødhårede kanalje " efter hende. Så gik hun over til ham og sagde: " Tør du sige det én gang til? " Det gjorde han så, og så tverede hun alle flødeskumskagerne ud på ham: I håret, ansigtet og ned ad tøjet.

Og hun var så dirrende rasende og råbte så højt, at han løb alt, hvad han kunne. Selv om hun er en pige, er hun meget stærk, og hun bliver aldrig ked af det, når nogen driller hende - hun bliver vred, meget vred, og så holder de hurtigt op. Hun er den af børnene i min familie, jeg bedst kan lide - hun er så spændende. Birgit har brune øjne ligesom min farmor, og selv om hun har rødt hår er hun alligevel pæn.

Mit hår er ikke rigtig rødt - det har kun en "mistænkelig kulør"

Kusine Ellen siger, det er kastanjebrunt.

Hun har selv lyst hår og er lille og buttet. Hun vil altid snakke og følges med mig.

Nogen gange bliver jeg genert over det, men hun bliver aldrig genert og smiler altid til mig.

Det er underligt: Selv om jeg bedst kan lide kusine Birgit, kan jeg ikke mærke hende. Men jeg kan nemt mærke kusine Ellen. Jeg skal blot se på hendes lange lyse hår og bløde runde skikkelse for at mærke hende.

Så føler jeg hende som en varm krydret kildren i halsen, og jeg får lyst til at røre ved hende.

7.scene

Min far og mor og mine to brødre og jeg går tur i skovens udkant.

Der er tennisbaner og ikke langt fra dem en gammel fodboldbane, der i årenes løb er forvandlet til en grøn eng et ramponeret fodboldmål som ramme om en mindetavle uden skrift.

Vi kigger lidt på tennisspillerne, og min far underholder os med at parodiere deres jargon.

Det er de "fine" og de fines unge sønner og døtre, der spiller tennis.

Hvis en af dem kommer til at slå en bold over hegnet og ind på en anden bane, bliver der ikke sagt "Gider du lige smide bolden tilbage?", men eks.vis

"Ulejlighed bane 2"

Min far vrænger af deres udtale: "Ulemlighed barne tu"

På vej over til engen følger han sin hån op ved - med en usynlig ketcher - at karikere deres "fornemme" slag.

"Men det er da ellers så'noen'pæne unge mennesker, Hilbert" indvender min mor formlidende.

"Ja, det er rigtigt" svarer han og fortsætter: "De er meget fine og fornomme, men de har alligevel allesammen hul i røven!"

"Hilbert! - børnene - -"

"Ja, ja - -"

Ovre på engen kravler han op på fodboldmålet for at vise os et kunststykke.

Han krummer først sammen og får derpå placeret sig i en position med fødderne på overliggeren og hovedet nedad i betragtelig afstand fra jorden.

Således hænger han - effektivt - et øjeblik, men får så - med et elegant opsving - fat i overliggeren, sætter af og lander - med fødderne først.

"Igen far! igen!" vi råber i munden på hinanden. Og min far, der nyder succes, under gerne os og sig selv den glæde at gentage nummeret.

En gang til - og nok en gang. "Pas nu på, Hilbert!" advarer min mor.

"Sludder, Marie!" Og endnu en gang hænger min far med hovedet nedad.

En rask bevægelse opad - men hænderne når ikke overliggeren.

"Det betyder ikke noget" råber han med det samme og når ved en kraftanstrengelse at strejfe bjælken. Rød i hovedet samler han sig til endnu et krumrygget forsøg, men ryger tilbage i dingleposition.

"Gud! Hilbert, hvad ska'vi dog gøre?"

"Ja, jeg har sku'ikke tænkt mig at henge her hele dagen!"

"Ska'jeg ikke?" min mor nærmer sig nelende

"Bliv væk for satan - jeg ska'nok selv klare det her!" råber han og strækker armene mod jorden.

"Hva'laver du, Hilbert?"

"Kigger på græsset - - Hva'fanden tror du jeg laver?"

Så slipper han og ruller rundt i græsset. Et øjeblik ligger han og sunder sig, men sætter sig så op og smiler til os.

Min mor og brødre begynder at le - - og så ler jeg også.

8. scene

Jeg er alene sammen med min far.

Han står ved vinduet og kigger ned på gaden og siger, at forsikringsmanden er på vej. Og så mualer han noget om penge, men siger så pludselig: "Nu ska'vi lege en sjov leg!" Han smiler - lidt underligt - og blinker med begge øjne.

"Ja!"

"Nu gemmer jeg mig i klædeskabet, og når han så kommer op og spør, hvor jeg er henne, skal du bare sige, jeg ikke er hjemme"

"Ja"

"Hva'ska'du så sige?"

"At du ikke er hjemme"

"Godt, min dreng!" min far presser sig ind i klædeskabet og blinker hemmelighedsfuldt inden, han lukker skabsdøren.

Den tykke forsikringsmand trapper sig besværligt op til kvisten og smiler venligt:

"Dav, Flemming - er din far hjemme?"

"Nej, han er ikke hjemme!"

"Nåda, hvor er han så henne?"

"Han ligger inde i klædeskabet!" ler jeg henrykt

Der lyder skraben og hosten inde fra skabet, og min far træder ud og siger noget om, at han var inde og reparere noget.

"Jeg sagde jo te' dig, at du skulle sige, jeg ikke var hjemme" siger han vredt, da forsikringsmanden er gået.

"Ja, men vi sku'jo lege, du var inde i klædeskabet - -"

Han ser på mig i lang tid, men så ler han pludselig: "Ja! det er også rigtigt - ja, ja - -"

9. scene

Jeg er sammen med fetter Erling der, hvor min far arbejder. Det er et jernstøberi og et farligt sted, og jeg må elles ikke komme der, men fetter Erling er næsten voksen og har sagt, han nok skal passe godt på mig.

Min far arbejder med flydende ild, som han holder i store kasser, og han siger, det han laver kan blive til motorer til biler eller propeller til flyvemaskiner - ja, det kan blive til alt muligt! - det kommer an på, hvad det er en kasse, han bruger. Det er et hårdt og beskidt arbejde, og han er helt sort i hovedet. Hans tøj er også sort. Og han siger til Erling, at jeg i hvert fald ikke skal være former.

Men på vej hjem siger min fetter, at min far er en dygtig og stærk arbejder, og at det er lige så fint at være former som at være kontormand med hvid skjorte og butterfly.

Det kan jeg ikke rigtig forstå, for for mit indre blik, kan jeg stadig se ilden og min fars sorte hoved.

Og en dag da han kommer hjem og fortæller min mor, at der er to mand, der er blevet fyret, græder jeg i forskrækkelse: Det er altså et meget farligt sted, de brænder også mennesker! Men så beroliger de mig og siger, at "fyret" blot betyder, at der ikke er mere arbejde til dem.

Min far lægger en stor plade på grammoden. Den musik han spiller er meget sværere end den de spiller i radioen. Den kan jeg næsten altid huske, når jeg har hørt den én eller to gange - men den musik min far spiller er der ikke ord til, det er klavermusik, og jeg skal høre den mange gange før, jeg kan huske den. Og det er mærkeligt: Den kan gøre mig ked af det uden, jeg ved hvorfor - for der er jo ingen ord til. Men alligevel er det en meget, meget smuk musik.

Nogle gange bliver jeg ked af det, når jeg hører den, men andre gange får jeg det lige så dejligt som når jeg ser på kusine Ellen: Det kildrer i halsen, og det strømmer dejlig svalt gennem kroppen.

(Det klaverstykke husker jeg naturligvis klart: Rakhmaninovs preludium opus 3 nr2)

10. scene

Jeg sidder i soveværelsesvinduet store karm og ser solen stige op over banlegemets grønne skråning. Jeg kan ikke give min glæde ord og siger blot "Ih, ih - -"

Men min mor smiler til mig og siger "Ja, det er smukt at se solen stå op"

11. scene

Min storebror og jeg er på vej til et farligt sted, der kaldes for "Kvajtorvet". Jeg har i lang tid plaget ham om at tage mig med, men han har altid sagt nej, fordi han syntes, jeg var for lille. Men nu er jeg altså stor nok, for han sagde:

"Så kom da med"

På "Kvajtorvet" slagter de dyr, og jeg er spændt på at se, hvordan det foregår.

"Se!" siger han og nikker mod et par soldater, der står og snakker med en ung pige i blomstret kjole.

"Ja?"

"Det er nazisvin" hvisker han

"Hva'er nazisvin?" jeg hvisker også og ser på soldaterne, der ikke ser særligt svinske ud.

"Tyskerne, selvfølgelig - de er onde, de er nogen svin!" Og det er nok rigtigt, at de er onde, for det siger alle.

Dyrene bliver trukket ud af nogle godsvogne og ført mod slagtehallen. Det er brune køer, og de brøler hele tiden. Jeg siger til min bror, at han skal holde sine hænder for mine øjne og lede mig til indgangen.

Mellem hans fingre skimter jeg deres glatte rødbrune skind og ru hove, og en skarp lugt stiger op i min næse. Så fjerner han hænderne, og jeg ser det hele: En ko står og kigger på en mand, der sigter på den med et lille rør. Da han slår på røret med en hammer lyder et skarpt smæld, og dyret falder med det samme.

Det bliver hængt op i en krog og åbnet med en kniv, så bliver skindet flået af - og til sidst bliver kødet skåret ud i stykker.

På hjemturen kaster jeg op. Jeg støtter mig til en havehæk - en lille mariehøne vandrer stille på det bløde grønne løv.

12. scene

Det er krigens sidste dag.

To tyske soldater står i mejeriudsalget og diskuterer med indehaveren om et halvt pund smør, der ligger på disken mellem dem. De kan betale, men har ikke rationeringsmærker - og uden rationeringsmærker, intet smør. De to soldater udveksler et par ord, hvorpå den ene resolut lægger en daler - der er god betaling efter datidens målestok - på disken og tager smørret. Derpå går de to ud på gaden, og indehaveren ud i gården, hvor han sætter to tilstedeværende frihedskæmpere ind i sagen.

13. scene

Vi hører et skarpt smæld, og min farmor, der angiveligt er den modigste af os alle sammen, går hen og åbner tagvinduet for at se, hvad der er i gang.

"Han ligger ned, men nu rejser han sig halvt og støtter på albuen - nu falder han igen" refererer hun ivrigt.

"Det er en frihedskæmper! Gud - - det er forfærdeligt. Så! nu sigter den anden frihedskæmper på tyskerne"

Endnu et skarpt smæld.

"Han falder - tyskeren falder, den anden tysker er begyndt at løbe - nu smider han sin pistol, han løber lige forbi. Der er kommet flere frihedskæmpere, de løber efter ham - nu drejer han af ved købmandens have"

"Gå for helvede væk fra det vindue, mor - vil du ha' skudt hovedet af?" min far dirrer af raseri.

Jeg lister ind i soveværelset og sætter mig op i vindueskarmen.

Jeg ser et menneske kravle op ad skråningen - nær banelegemet synker han sammen. Så hører jeg et skarpt smæld.

14. scene

Jeg er tilmeldt skolen.

Sammen med min far og mor har jeg været henne at tale med den dame der skal være min klasselærer, og vi har talt meget om det nye og spændende der skal ske.

Jeg er blevet en stor dreng og jeg skal lære at læse og skrive, og hvis jeg er flittig kan jeg blive både klog og dygtig.

Og min far køber en skinnende flot skoletaske til mig.

Samme dag bliver Hiroshima sprængt i luften.

15. scene

En lille pige stolprer ud ad den støvede landevej. Hun er gået fra den udbombede by og er nu nær det landsted, hvor hun ved hendes far og mor er. De løber hende i møde og omfavner hende igen og igen. Hun er træt og forkommen, og det er ikke så mærkeligt, for hun har gået næsten 30 km. Hendes ansigt er sodet, og det bløder fra en rift i mundvigen - hun ser sløj ud. Hendes mor bader hende og laver noget mad til hende - men hun kan næsten ikke spise noget.

En uge efter er hun meget syg og må ligge i sengen hele tiden. Da hun mærker, at hendes far og mor er bange for at hun skal dø, siger hun til dem: "Yoriko dør ikke - det er kun gamle mennesker der dør"

Men dagen efter døde hun.

16. scene

Det er første dag i skolen. Vi skal lære en sang der hedder "Nu titte til hinanden de favre blomster små". Vi skal kun lære første vers udenad og så lege vi er blomster ved at strække armene højt i vejret. Vi må prøve mange gange, men til sidst kan vi - og mens vi lydigt strækker armene så højt vi kan synger vi:

Nu titte til hinanden de favre blomster små
De muntre fugle kalde på hverandre
Nu alle jordens børn deres øjne opslå
Nu sneglen med hus på ryg vil vandre

er en historie,
et forløb, der

epilog

For lang, lang tid siden skrev jeg (i prologen), at et menneskes liv svinger mellem liv og død, at livet kun opleves gennem jeget, og at vi derfor ved dødens indtræden må anse det hele for overstået: Det store intet, den drømmeløse søvn og mørket mellem stjernerne - tilsyneladende. For som alle nok har gættet, tror jeg ikke på denne "livsfilosofi". Den har noget at gøre med menneskets særlige form for bevidsthed, nemlig selvfølelsen - jegbevidstheden. Det ser virkelig ud som om kollektivfølelsen svinder i takt med jegets udvikling - men der er sandsynligvis ingen modsætning: Når min jegbevidsthed slukkes, slukkes livet bestemt ikke.

Så højtideligt tager jeg ikke mig selv.

Carl Nielsen har udtrykt det meget smukt - jeg gengiver det her efter hukommelsen: "Når den tid kommer jeg ikke mere kan komponere vil altet tage mig kærligt i favn, altet som er barmhjertigt - ikke af nåde til den enkelte, men fordi det ikke kan andet".

til slut: Nærværende skrift er, som nævnt, en skitse. Jeg har arbejdet i et lille rum med stærk tidsbegrænsning (6 a4 sider på 7 dage), og det har historien jo nok lidt lidt under. For stejl spændingskurve, hårde overgange, ringe reliefvirkning og alt det der - - .

Alligevel er jeg godt tilfreds, for for første gang har jeg en sikker fornemmelse af at have skrevet noget vedkommende.

O g lad mig så tilføje, at selv om historien rummer klart selvbiografiske træk, så er det ingen selvbiografi. Brindringstoffet er - vel at mærke - tilpasset strukturen, ligesom de voksne personer først og fremmest har funktionel betydning. Når jeg, eks.vis, i 7. scene lader min far spotte og karikere de fornemme tennisspillere, er det min aktuelle sociale indignation der udtrykkes.

Han har altså her (selv om han er min far) kun funktionel betydning.

Situationen er altså ikke autentisk, men dog realistisk.

Kort sagt: Selv om det meste af det er sandt, så er der dog også megen løgn iblandt.

LØSNINGER PÅ SKAKOPGAVER

Bedre sent end aldrig! Efter flere indsigelser fra mig er det lykkedes at formå redaktionen til at bringe løsninger på bagsideopgaverne i de 3 første numre. Men selvfølgelig måtte jeg selv påtage mig det.

Rågyllen nr. 1: 3 "lette" opgaver, hvoraf i hvert fald den midterste var alt andet end let. I 1. Kd6 d2 2. Kc7 d1D 3. Ta6+! bxa6 4. b6+ Ka8 5. b7+ Ka7 6. b8D†

II 1. Tg3 Sf6 2. Dh6+ Kf7 3. Txf6+! exf6 4. Dh7+ Ke6 5. f5+ Kd6 6. c5+ Kd5
7. Dg8+!! Dxc8 8. Kd3 ?? 9. c4†

III Remis v. hj. a. evigskak i en cyklus af 16 springer-skakker! 1. Sg4+ Ke7 2. Sf5+ Kd7

3. Se5+ Kc8 4. Se7+ Kb8 5. Sd7+ Ka7 6. Sc8+ Ka6 7. Sb8+ Kb5 8. Sa7+ Kb4

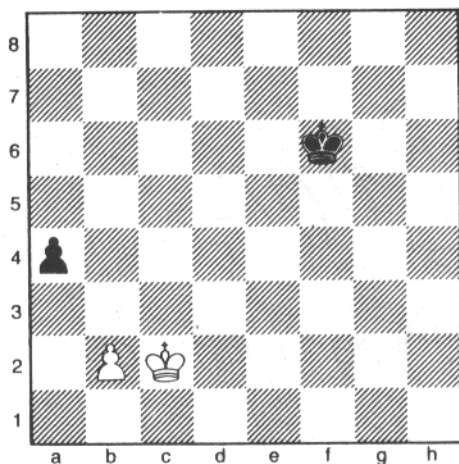
9. Sa6+ Kc3 10. Sb5+ Kd3 11. Sb4+ Ke2 12. Sc3+ Kf2 (12. - Ke1?? 13. Sd3†!)

13. Sd3+ Kg3 14. Se4+ Kg4 15. Se5+ Kf5 16. Sg3+ Kf6, og det hele kan begynde

forfra. En glimrende fingerøvelse at køre igennem med mellemrum!

Løsninger på opgaverne i de næste to numre må desværre vente.

FGJ.

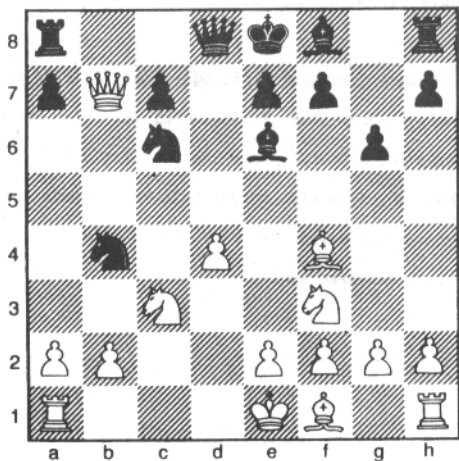
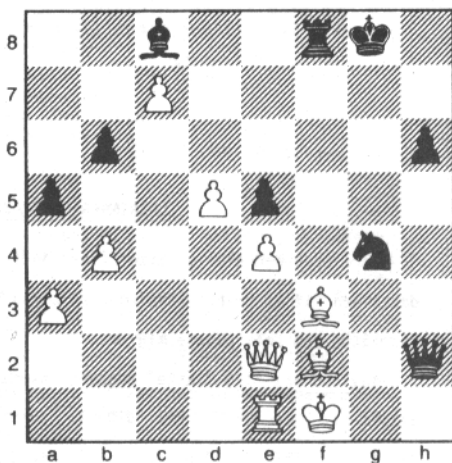

Nr. 1

Et lille fikst bøndeslutspil.
Hvid trækker og vinder.

Nr. 2: Den nemme

Sort er i trækket og han har
et drøbende træk til sin
rådighed.

Nr. 3: Den svære

Sort er i trækket, og han
mener, at han vinder i alle
varianter; hvordan?